

La Marmotte, de uitdaging van 2008 voor twee FTC-Marknesse rijders

Zaterdagmorgen 5 juli gaat de wekker om 5.30. Eerst scheren en douchen daarna goed ontbijten. Heb gisteravond alles al klaar gezet. Het startnummer (4690) zit op het stuur en ik doe het bandje met de chip om mijn enkel. De twee bidons met verdund vruchtensap en de computer gaan op de fiets. Even voelen of de bandjes nog hard zijn. Alles in orde. Nog even naar de slaapkamer om Carolien gedag te zeggen en om 6.40 zit ik op de fiets en verlaat de camping. Op weg naar de start van de Marmotte, 174 km fietsen in de Franse Alpen met 5000 hoogtemeters en 4 zware klimmen.

Op naar Bourg d'Oisans. De afstand is 7 km en het is al druk met Marmotte-rijders op de weg. Vlak voor Bourg ga ik linksaf richting Briançon en net na het verlaten van de rotonde komt reeds de eerste (snelle) groep eraan. Onder begeleiding van motoren verlaten ze Bourg en gaan op weg naar de Glandon. Zelf fiets ik naar de Casino, waar ik Pieter volgens afspraak om 7 uur tref.

Samen gaan we naar de start. Met nog ruim 7000 andere fietsmalloten staan we in Bourg. Ik ben blij met m'n trainingsjasje en beenstukken. We moeten nog 3 kwartier wachten voordat onze groep (3) mag vertrekken.

Voordat het startsein klinkt, doe ik nog een bijdrage in de beek die naast het weggetje, waar we staan opgesteld, stroomt. Vlak voor de start trek ik de beenstukken uit en dan gaat het beginnen. Om 7.55 passeren we de tijdmat en rijden we in een lang lint van fietsers richting Rochetaillée.

Daar gaat het rechtsaf en passeren we Belledone, de camping waar onze stacaravan staat. Ik zie Carolien staan en gooi mijn jasje en beenstukken, zoals afgesproken, naar haar toe. Geen tijd om te stoppen tot vanavond.

Na 4 vlakke km rijden we door Allemont. Via twee haarspeldbochten klimt de weg naar Lac du Verney, een mooi stuwmeer dat we volgen. Aan het eind van het meer begint de klim naar de Glandon echt. Ik schakel naar het lichtste verzet en probeer de hs onder de 155 te houden. Niet in het rood (boven 159) rijden op deze eerste klim is de opdracht die ik mezelf heb gesteld. Het lukt en dat geeft vertrouwen.

De temperatuur loopt inmiddels al behoorlijk op. De zon staat volop te schijnen en het wordt warm. De armstukken gaan omlaag en de rits van de windstopper gaat open. De weg, D 526, volgt het riviertje Eau d'Olle. Af en toe zit er in de klim een korte afdaling. Bij het Lac de Grand Maison worden we ingehaald door een ligfiets. De bestuurder blijkt een ex-collega van Pieter te zijn.

Na ca. 2 uur klimmen naderen we de top van Col du Glandon (1924m). Om 10.30 zijn we

boven en heb ik geluk. Ik krijg de laatste bidon van Fiets nadat ik het juiste wachtwoord geef. Voor de rest is er niets meer te krijgen. De bevoorrading van de organisatie is reeds door onze voorgangers geplunderd. Gelukkig staat even verderop de man van de Colporteur, de camping waar de familie Lipzig de tent heeft opgeslagen, met Pieters energiedrank en bananen. Even een sanitaire stop, bidons vullen, armstukken omhoog en windstopper aan en afdalen maar. De eerste km zijn bijzonder steil en gevaarlijk. We worden telkens gewaarschuwd door mannen die met rode vlaggen staan te zwaaien. Ik moet mijn remmen veel gebruiken en ben blij dat ik achter nieuwe blokken heb gemonteerd. Na 22 km dalen komen we de vallei van Marianne, waar de Arc door stroomt.

We rijden nu richting St. Jean de-Marianne, volgen de N6 en sluiten aan bij een groep. Het is warm in het dal en ik trek mijn windstopper uit. De groep wordt steeds groter en Pieter heeft het ondertussen ook warm gekregen en gaat zijn blauwe beenstukken uitdoen. Even later sluit hij weer aan. Bij het plaatsje St. Michel de- Marianne verlaten we de N6 en komen op de weg naar de Col du Télégraphe. Het bord geeft Sommet 12 km aan en het komende uur is het dus klimmen. Ook nu probeer ik de hs tussen de 150-155 te houden. Zonder problemen nader ik de top. Pieter is halverwege de klim zijn eigen tempo gaan rijden maar boven op de Col (1570 m) hoef ik niet lang op hem te wachten. Stopper aan en dalen maar op naar Valloire. Na 5 km dalen rijden we weer over een meetpunt en even buiten het mooie plaatsje heeft de organisatie een verzorgingspunt. Het stobbrood met Franse kaas laat ik liggen. Ik beperk me tot zoete cake, sinasappel, banaan en laat de bidon vullen met rode (tover)drank uit een grote ketel. Een schaars geklede druïde Panoramix schept met een grote soeplepel het sap in m'n bidon. Wellicht zitten hier bijzondere krachten in voor de komende zware 17 km naar de top van de Galibier. Nog even aftappen en we stappen weer op.

De benen voelen nog goed en er is wat bewolking ontstaan zodat de zon wat minder op onze huid brandt. De armen en benen zijn inmiddels rood gekleurd. Ben dus toch nog iets vergeten vanmorgen!

De weg, D902 volgt de Valloirette en ik klim ontspannen omhoog. Handen losjes op het stuur, af en toe enkele slokken.

Ik merk dat Pieter niet meer in het wiel zit. Halverwege de klim bij Plan Lachat wordt de Galibier steiler en is het gedaan met soepel omhoog rijden. De weg is prachtig langs de flanken van de

berg gemaakt en het lint met fietsers geeft exact aan wat de route is naar de top. Het wordt nu zwaar, de km gaan tellen en op het parcours wordt geleden. Er zijn er al die gaan lopen. Ondanks het feit dat ik hard moet werken kom ik met de hs nog niet in het rood. Toch ben ik heel blij als ik om 15.15 boven op de Col du Galibier (2646 m) arriveer. Zet mijn fiets tegen een muurtje en moet eerst even bijkomen. De lucht boven de berg is donker geworden en het is fris. Ik trek mijn jasje en armstukken aan. Ook doe ik mijn bandana weer op. Het is druk boven en ik kijk om me heen of Pieter er al is. Hij zal toch geen pech of andere problemen hebben? Ik krijg het koud en besluit te gaan dalen. Dat Pieter inmiddels boven is gekomen en even verderop staat bij te komen is me in de drukte ontgaan. Gelukkig ben ik nog verder nog steeds goed bij de les want ook het dalen vereist concentratie. Handen onder in de beugel en gaan met die banaan. Niet te bang maar ook geen gekke dingen doen.

Via de Col du Lautaret (2057 m) daal ik af over de N91 en ik rij door la Grave. Daar kun je met de kabelbaan naar de gletsjer (la Meije) op 3200 m hoogte. Ik heb er vandaag geen tijd voor. Verder gaat het langs het Lac du Chambon met aan het eind de afslag naar les Deux-Alpes. Maar ik houd rechts aan richting Bourg. De weg loopt hier hoog boven de Romanche en gaat door een aantal tunnels die gelukkig verlicht zijn. Na 50 km van voornamelijk dalen arriveer ik aan de voet (725 m) van de Alpe d'Huez (1850 m). Hier is weer verzorging. Cake en cola naar binnen en daar komt Pieter al aan. Marjan en de kinderen zijn er ook. Ze heeft luxe broodjes met room voor ons. Ik krijg slechts een half broodje naar binnen en ook het flesje cola gaat maar voor een derde op. De maag begint op te spelen. Maar niet forceren door er nog van alles in te proppen.

Even voor 17 uur stappen we weer op voor de laatste klim. 14 km scheiden ons van de meet. Maar nu blijkt dat het beste er toch wel af is. De kunst van het rijden van de Marmotte is zolang mogelijk de kaars te laten branden. Door onderweg goed te eten en drinken en door te doseren met de hartslag (max. hs 162)

probeer ik het moment dat het vlammetje echt uit gaat uit te stellen. Na 7 klimmen stoppen we even bij het beroemde kerkje vlak voor Huez.

Hier krijgen we water en gaan even in het gras zitten. Niet te lang maar deze 5 minuten rust doen ons goed. De laatste 6 km gaan in één keer en ik krijg zoveel moraal dat ik het beentempo iets opvoer. In het dorp gaat het nog even naar beneden en met alle energie (verbruikt: 7697 kcal) die nog in de benen zit knal ik naar de finish. Eerst passeer ik Lisanne, Evelien en Marleen die iets roepen over pasta bij de finish en daarna zie ik Bert, Petra en Carolien. Ze zitten op een bankje vlak voor de meet.

Na 10 uur en ruim 40 minuten, (als 3949) is de Marmotte 2008 voor mij historie (fiets tijd 9.51). De laatste klim naar Alpe d'Huez heb ik in 1:37:51 gedaan. Vlak achter mij komt ook Pieter (als 3953) binnen. Toch wel bijzonder dat we zo kort bij elkaar gebleven zijn. We feliciteren elkaar en zoeken een plekje voor de fiets. Dat valt niet mee het is druk. Daar komen de families Metselaar en Posthuma ook al aan. Het is toch wel heel speciaal dat ze erbij zijn. We doen kort verslag van de dag en nemen dan afscheid.

Samen met Pieter ga ik in de rij voor ons diploma (zilver). Maar als we vooraan komen blijkt dat we pas een half uur na de finishtijd een diploma kunnen afhalen. Dan maar eerst een bordje macaroni met kaas halen. We nemen plaats aan een lange tafel op een houten bank.

Ik ben ondertussen knap beroerd geworden en krijg geen hap meer door m'n keel. Het zitvlak is behoorlijk beurs geworden waardoor de houten bank niet echt prettig zit. Pieter eet ondertussen wel zijn bordje leeg en gaat in de rij voor onze diploma's. Als hij terug is pakken we onze fiets en even voor 20 uur dalen we de Alpe weer af. Er komen nog altijd fietsers (lopers) met naar boven. Halverwege de berg rijdt de bezemwagen. Dat wordt moeilijk voor de laatste renners (5300 finishen uiteindelijk op de Alpe) om op tijd (20.15) binnen te komen.

Ik ben blij dat ik beneden ben. Door al die haarspeldbochten (21) ben ik nog beroerder geworden. Groet Pieter en ga op weg naar de camping. Tegen 21 uur ben ik weer terug. Douchen, overgeven en naar bed. Vanavond geen feest voor deze jongen. Toch val ik met een

voldaan gevoel in slaap. Het doel, de Marmotte uitrijden en onderweg genieten van het adembenemende berglandschap, is gehaald. Het was is mooie lange dag en ik ben dankbaar dat het allemaal goed is verlopen. Geen pech, goed weer en zzzzzz.

Uw verslaggever ter plaatse,
Sjouke Posthuma